



Kapitola 1.

KRVAVÁ LIŠKA



Podél potoka, rousající se svěžím zeleným porostem, přijížděli na koních dva muži, běloch a černoch.

Sporý, malý bílý chlapík měl na nohou indiánskou obuv a kožené kalhoty a vězel v podivuhodném fraku s prýmky a lesknoucími se mosaznými knoflíky. Kabát býval patrně kdysi modrý a jeho dlouhé šosy splývaly jako zplihlé perutě po obou bocích koně. Na jezdcově hlavě seděl obrovský amazonský širák ozdobený velikým žlutým (zřejmě nepravým) pštrosím perem, a přes plece se mu kývala přehozená ručnice. U opasku mu visely dva revolvéry a tři nebo čtyři váčky na střelivo a různé drobnosti. Teď, jak se zdálo, byly docela prázdné.

Černoch byl chlap jako hora, s širokými rameny a rozložitou postavou. Měl mokašiny a k tomu indiánské legginy, totiž dvě od sebe oddělené nohavice, takže seděl na koni přímo na hřbetu, což je pro jezdce výhodné,

ovšem tehdy, jede-li bez sedla. Kabát, který se marně snažil obepnout černochovu mohutnou hrud', býval kdysi honosnou uniformou nějakého francouzského důstojníka, jenž bezpochyby zabloudil do Mexika při francouzském vpádu. Bůhví jakými cestami se dostal až k svému nynějšímu majiteli. Sloužil mu ovšem prašpatně: byl mu krátký a tak těsný, že jej nemohl dopnout, a černochova široká hrud' se v něm vystavovala skoro celá slunečním paprskům. Košili černý jezdec neměl, snad proto, že na Západě nejsou prádelny ani žehlírny. Zato kolem krku mu pohlával pestrý, červeně a bíle kostkovaný šátek, uvázaný vpředu jako vázanka s mohutným uzlem. Na hlavě neměl nic, zřejmě si zakládal na svých bohatých pramenech drobných kadeří. Také on byl ozbrojen dvouhlavňovou puškou, dále nožem, bodlem, které někde patrně našel, a jezdeckou pistolí, pocházející z dávných blahých dob prvních střelných zbraní.

Oba muži – to bylo jasné na první pohled – měli dobré, vytrvalé koně. Třebaže už dnes ujeli řádný kus cesty, klusala obě zvířata bystře, jako kdyby za sebou měla sotva hodinovou vyjížďku jen tak pro zábavu.

„Nevlídna krajina,“ prohodil mužík se širákem a ukázal pohybem hlavy stranou, tam, kde se ukazovaly za zelenou pobřežní trávou suché juky, dužinaté ajary a vyprahlá odkvetlá medvědí tráva se stonky dobrých patnáct stop vysokými. „Na severu nám bylo líp – co říkáš, Bobe?“

„Massa Frank mít pravdu,“ přisvědčil tázaný vážně. „Zde massa Bob se nelíbit vůbec. On prát si jen přijít už do Helmers Homu, protože mít hlad jak velryba, která chítit polknout dům.“

„Velryba nemůže polknout dům,“ řekl důležitě muž v modrém fraku. „Má příliš úzké hrdlo.“

„Jen kdyby ona otevřít hrdlo jako Bob, když jí. To by ona moct spolknout tři domy naráz!“ odpověděl černocho. Usmál se, naklonil se ke svému druhu a řekl: „Jak být ještě daleko k Helmers Homu?“

„Přesně to nevím. Podle toho, co nám řekli dnes ráno, musíme být už každou chvíli u cíle,“ mínil bílý lovec a náhle přiložil ruku ke svému obrovskému širáku a ukázal napravo přes vodu. „Podívej, Bobe..., nevidíš tam jezdce na koni?“

Černocho pohotově zadržel koně, zastínil si rukou oči, chvíli pátral v označeném směru a potom přisvědčil:

„Ano..., tam jet jezdec, malý muž na velkém koni. On sem jet přímo k massa Bob a massa Frank.“

Ale jezdec, jak se vzápětí ukázalo, nemířil k našim dvěma druhům, nýbrž naopak se tvářil, že je vůbec nepozoruje, a pádil na koni napříč směrem, jímž přijížděli.

„Divný chlap!“ zabručel mužík s amazonským širákem. „Tady na Západě je člověk rád, když se setká s lidským stvořením, a tenhle, jak to vypadá, o to zhola nestojí. Podle mého tedy... buď je to poustevnícká povaha, anebo nemá čisté svědomí.“

„Má massa Bob jej zavolat?“

„Zkus to...“ zabručel mužík. „To tvoje sloní zatroubení uslyší spíš než můj kolibří soprán.“

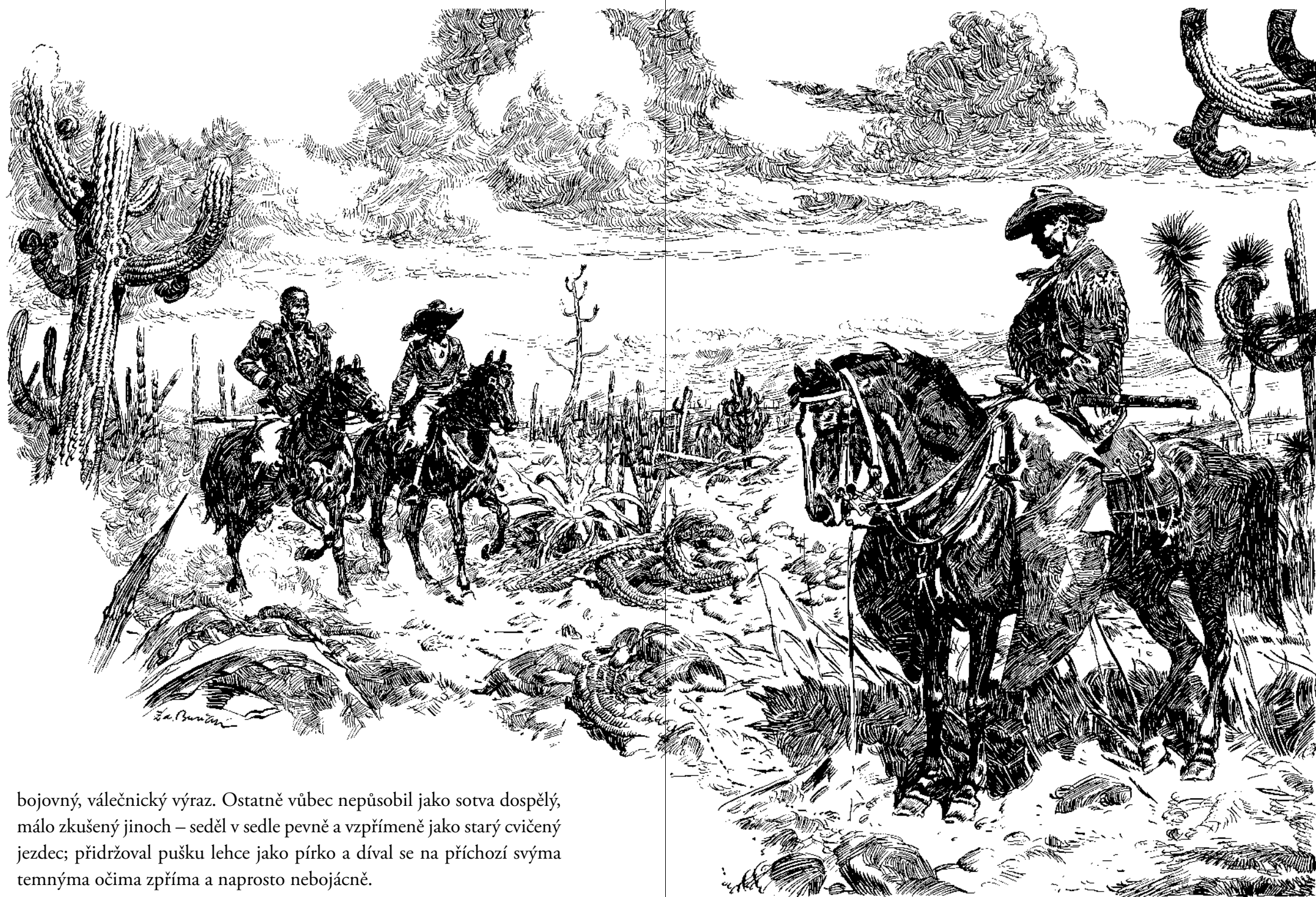
Ušklíbl se a černý Bob přiložil obě ruce k ústům a z plných plic zakřičel:

„*Hallo... hal-looo... stá-át!* Proč vy ujíždět massa Bob?“

Černý chlapík měl skutečně hlas, že by byl mrtvého probudil k životu. Neznámý jezdec uslyšel a zastavil. Mužík v širáku pokynul hlavou a oba muži se k němu tryskem rozjeli.

Sotva se trochu přiblížili, poznali, že ten Bobův „malý muž“ je ve skutečnosti mladík sotva odrostlý chlapeckým letům. Měl oděv, jaký nosívají kalifornští kovbojové, totiž celý z bizoní kůže a na švech zdobený třásněmi. Hlavu pokrýval klobouk se širokou střešou, sombrero. Kolem boků měl místo opasku širokou rudou vlněnou šerpu a za ní dvě pistole se stříbrným vykládáním a Bowieův nůž. Přes kolena mu ležela těžká dvouhlavňová kentucká ručnice. Na obou stranách sedla byly připevněny po mexickém způsobu dva kožené chrániče, kryjící jezdcovy nohy před nepřátelskými šípy a oštěpy.

Přes mladý obličej, osmahlý sluncem a při všem mládí už řádně ošlehaný větrem a nepohodou, táhla se z levé strany čela k pravému oku krvavě rudá jizva, asi na dva prsty široká. Propůjčovala mladíkovi



bojovný, válečnický výraz. Ostatně vůbec nepůsobil jako sotva dospělý, málo zkušený jinoch – seděl v sedle pevně a vzpřímeně jako starý cvičený jezdec; přidržoval pušku lehce jako pírko a díval se na příchozí svými temnými očima zpřímá a naprosto nebojácně.

„*Good day, my boy*, dobrý den, chlapče,“ pozdravil jej mužík v modrém fráčku. „Vyznáš se ve zdejší krajině?“

„Jakž takž,“ řekl mladík a přes rty mu přelétl lehký úsměv. Asi tak chtěl vyjádřit podiv nad oslovením „chlapče“.

„Víš, kde je zde Helmers Home?“

„*Yes*.“

„Jak dlouho tam ještě pojedeme?“

„Čím pomaleji, tím déle...“

„*Zounds!* Ztraceně... tak se mi zdá, mladíku, že nemluvíš zrovna moc laskavě!“

„Nejsem mormonský farář.“

„Aha – to je dobré!“ zvolal mužík pobaveně a posunul si širák do čela.

„Tak ty se zlobíš, že jsem ti řekl chlapče a že ti tykám...“

„Ani nápad!“ přerušil ho mladík. „Se mnou může mluvit každý tak, jak chce..., ale nesmí se divit, že i já s ním budu mluvit tak, jak chci!“

„Výborně! Znamenitě!“ řekl mužík a dotkl se znovu rukou střechy svého amazonského klobouku. „To se tedy shodneme! Líbíš se mi, tady je má ruka. Můžeš mi taky říkat chlapče a můžeš mi tykat, jestli se ti to líbí. Ale teď mi, prosím tě, rozumně odpověz: jsme v téhle krajině cizí a hledáme Helmers Home. Snad bys nám mohl ukázat cestu?“

Napřáhl při těch slovech pravici. Mladík ji pevně stiskl, přelétl jediným, trochu udiveným pohledem modrý frak a amazonský klobouk a odpověděl:

„Proč ne? Právě tam jedu. Jestli vám to nějak nevádí, můžete jet se mnou.“

Pobídl koně a oba jezdci se k němu přidružili. Odbočili vlevo od potoka, takže teď mířili přímo k jihu.

„Byli bychom jeli kolem vody,“ prohodil mužík a tázavě se podíval na chlapce. „To není správná cesta?“

„Byli byste i tak dojeli k starému Helmersovi – je to ovšem dost velká oklika. Jeli byste ještě asi dvě hodiny, ale my budeme na místě už za tři čtvrtě.“

„To tedy máme štěstí, že jsme tě potkali,“ řekl spokojeně mužík. „Znáš majitele farmy?“

„Velmi dobře.“

„Jaký je to člověk?“

Mladík jel mezi černochem a bělochem. Vrhł teď pohled na oba jezdce a potom s lehkým pokrčením ramen odpověděl:

„Prohlédne každého darebáčka na sto honů a jedná jen se slušnými lidmi. Kdo se mu nelíbí, s tím je rychle hotov.“

„Člověk podle mého gusta!“ mínil muž. „Slyšel jsem, že se u něho dá leccos koupit?“

„Není obchodníkem – má v domě trochu věcí, které potřebují lovci. Přenechává jim je levně, když je potřebují. Ale tomu, kdo se mu nezamlouvá, neprodá ani za ryzí zlato.“

„Hm... trochu podivín, ne?“

„Vůbec ne! Ale nechce nic mít s tou sebrankou, která dnes ohrožuje často bezpečnost tady na Západě. Ostatně ho poznáte sami...“ Mladík se odmlčel a po chvíli dodal: „Ještě vám něco řeknu o Helmersovi – jestli tomu budete rozumět: Není Yankee a nemá je příliš v lásce. Nesmějte se tomu – je to ve všem všudy člověk ze staré Evropy...“

„Cože?“ vykřikl jaksi rozčileně mužík v modrém fraku. „Proč bych se měl smát, chlapče? Zrovna *já!* Naopak – jsem rád, že tady na Llanu Estacadu potkám někoho, kdo se narodil na témže *komplimentu* jako já!“

Až dosud se mladík tvářil velmi vážně, až zasmušile. Úsměv, který mu při seznámení sotva kmitl kolem rtů, jako by ani nepatřil k jeho tváři. Skoro se až zdálo, že se vůbec neumí od srdce usmát. Ale teď jeho oči vzhledly teple, přívětivě a trochu ohromeně. Snad nemohl uvěřit svým uším, že místo *kontinentu* hovořil malý lovec o *komplimentu*.

„Vy nejste Yankee?“ zeptal se.

„Copak to nepoznáte?“

„Podle čeho to mám poznat?“ řekl mladík. „Mluvíte anglicky bezvadně a podle vzhledu bych taky řekl, že jste příbuzný se strýčkem Samem...“

„Ani nápad!“ ohradil se mužík a bouřlivě zavrtěl hlavou, až se rozkymácela široká střecha jeho amazonského klobouku. „Mně nikdo nesmí upírat starou dobrou Evropu – nebo si s ním pohovořím ručně!“

„To si tedy budete se starým Helmersem rozumět,“ podotkl mladík. „Ten taky nedá na Evropu dopustit.“

„Tomu se nedivím. Našinec si Yankeeům někdy těžko uvyká...“ řekl mužík a po chvíli se ozval s novou otázkou: „A co ty? Bydlíš někde poblíž Helmers Homu?“

„Ne, ne. Já žiju... volně... jako pták, jako pták,“ odpověděl mladík.

„Copak nemáš rodiče?“

„Ani jediného příbuzného. Jsem docela sám.“

„Hmm... A jak se vlastně jmenuješ?“

„Říkají mi *Bloody Fox*, Krvavá liška.“

„Krvavé jméno...“ zabručel lovec.

„Připomíná krvavou událost. Moji rodiče a celá moje rodina byli povražděni tam v Llanu Estacadu. Jediný já jsem zůstal naživu. Nalezli mě s rozbitou hlavou. Bylo mi tenkrát osm let...“

„*Heavens!*“ zděsil se muž. „Dobré nebe – a kdo tě zachránil?“

„Pan Helmers mě našel v bezvědomí mezi kaktusy. Vzal mě k sobě domů, ošetřoval mě několik měsíců, a když jsem se konečně dostal z horček... nevěděl jsem ze své minulosti zhola nic. Ani na jméno jsem si nemohl vzpomenout a dodnes je neznám. Jenom okamžik, kdy jsme byli přepadeni, mi utkvěl pevně v mysli... bohužel... Kdyby téhle vzpomínky nebylo, snad bych žil klidněji. Nešťvala by mě neustále po celém Llanu touha pomstít se a najít zločince, kteří...“

Nedokončil a mávl rukou.

„Ale proč ti dali zrovna jméno *Fox*?“ řekl mužík.

„Vykřikoval jsem to slovo neustále při blouznění, jak říkal pan Helmers. Domnívali se, že je to snad jméno mé rodiny.“

„Takže Mr. Helmers se ti stal vlastně druhým otcem?“

„Jedině jemu děkuji za život i za všechno ostatní. Snažil se, aby mi vynahradil domov – ale co je to všechno platné, nevydržel jsem u něho.“

Musil jsem ven, do Llana, pátrat po zločincích, kteří připravili o život mé nejdražší rodiče, jako... jako... jako sokol krouží kolem místa, kde mu supové roztrhali rodiče, dokud nedopadne vrahy!“

Mladík trhl uzdou tak prudce a nenadále, že kůň se vysoko vzepjal a tlumeně zařičel. „Ta jizva v tvé tváři... ta svědčí o tom, že ses už bil...“

„Ano,“ přerušil mužíka *Bloody Fox* prudce. „Ale prosím, dost už o tom. Příliš mě to rozčiluje.“

„Dobrá, mluvmě o něčem jiném, třeba o panu Helmersovi,“ souhlasil lovec. „Pročpak se vypravil přes velkou vodu až sem do Ameriky?“

„Ze zlosti. Nepohodl se nějak se svým pánem a ten, protože to byl bezohledný prchlivec, mu dal takové vysvědčení, že nemohl nikde dostat místo. Tak tedy utekl co možná nejdále.“

„Čím byl pan Helmers v Evropě?“

„Vypravoval, že byl nadlesním...“

„Jako já!“ vykřikl lovec.

„Vy jste byl lesníkem?“ řekl *Bloody Fox* a zkoumavě si prohlédl chlapíčka v modrém fraku od hlavy až k patě. „To můžete čekat, že vás pan Helmers přivítá s otevřenou náručí. Ostatně k němu nemáme daleko. Vidíte tam ten kůl, který je červeně a černě natřen?“

„Ovšem.“

„Tam přijedeme zase k potoku a potom hned za lesem už jsou Helmersova pole.“

„Výborně!“ zaradoval se muž a tvářil se spokojeně. „Mé zemdlené údy se těší na trochu odpočinku.“

„Ale... až do téhle chvíle jste se ptal vy mne,“ řekl *Bloody Fox*. „Mohu se teď zeptat na něco také já vás?“

„Například?“

„Například jestli tenhle černý chlapík, co jede s vámi, není *Sliding Bob*?“ Černochoch, dosud mlčenlivý, poskočil v sedle, jako když ho píchne.

„Och, och...“ vykřikl, „proč říkat *massa Bloody Fox massa Bob* tak ošklivě? Proč ho jmenovati *Klouzající Bob* jako indián, protože *massa Bob* vždycky sklouznout z koně? Vždyť jezdit on nyní jako blesk!“

A dobrý Bob – aby na místě dokázal, že mluví pravdu – stiskl své zvíře v slabinách a rozjel se nejprudším tryskem k červenočernému kůlu. Lovec v modrém fraku zatím udiveně civěl na mladíka.

„Jak to, že znáš Boba?“

„Znám i vás, jmenujete se přece Hobble Frank?“ zněla odpověď.

„*Good luck!*“ vykřikl lovec. „Docela správně, Hobble Frank..., ale kdo ti to řekl, chlapče, vždyť já jsem tady v těch končinách poprvé a neznám tu živou duši.“

Bloody Fox se usmál.

„Proč bych neměl znát tak proslulého *westmana*? Zejména když mi o něm tolik vypravoval Tlustý Jemmy?“

„U všech všudy... Tlustý Jemmy je přece můj znamenitý přítel... Kde ses s ním setkal?“ vybuchl Hobble Frank, ohromený mladíkovými slovy.

„Před několika dny ve Washita Forku. Vypravoval mi, že máte umluvenou schůzku na Helmers Homu. Je na cestě sem, ale já jsem se vydal na cestu dřív.“

„Výborně! Znamenitě! Nádherně!“ radoval se Hobble Frank. „A co ti o mně starý tlustoch povídal? Doufám, že mě nepomlouval?“

„Ani v nejmenším!“ vrtěl hlavou Bloody Fox a usmíval se. „Líčil mi celou vaši cestu na Yellowstone a vůbec si pochvaloval svého přítele Hobble Franka...“

Lovci to zalichotilo. Usmál se a zálibně pokyvoval hlavou.

„Mívali jsme někdy tu a tam spory mezi sebou o různé vážné vědecké otázky, ale naštěstí Jemmy vždycky uznal, že jsme jeden lepší než druhý. Od té chvíle není větších přátel, než jsme my dva... vida, Bob je tady a kůl je tady taky. Kudy dál?“

„Přes řeku a do lesa – to je nejkratší směr. Takový znamenitý jezdec jako Bob přece nepojede prošlapanou cestou...“ obrátil se Bloody Fox k černochovi.

„Teď mluvit massa Bloody Fox docela správně,“ rozzářil se Bob. „Massa Bloody Fox vidět, že massa Bob jezdit jako indián. On všude moct proniknout.“

Přebrodili se přes potok, projeli lesíkem a zanedlouho dorazili k polím, kde Helmers pěstoval kukuřici, oves a brambory. Byla tu těžká, žírná černá země, slibující bohatou úrodu.

Uvítal je kamenný dům, vzadu s přistavěnými stájemi a s hospodářským stavením; byla to podélná, jednoduchá přízemní stavba, jen s dvěma patrovými okénky u vikýře. Před dveřmi rozprostíraly své široké větve dva mohutné duby, kolem jejichž kmenů stálo několik lavic a stolů. Na první pohled bylo vidět, že v pravém křídle stavení jsou obytné místnosti a v levém *store*, obchod, o kterém se zmiňoval Bloody Fox.

U stolu pod stromy seděl starší vousatý muž, kouřící dýmku, osmahlý, rozložitý, se zkoumavým, pronikavým pohledem nezastřeně upřeným na příchozí. Byl to pravý typ vytrvalého a opatrného *westmana*, který musí velmi těžce pracovat, aby se uživil.

„*Hallo*, Bloody Foxi, buď pozdraven!“ zvolal, když uviděl mladíka. Přívětivě mu kynul rukou a hned vstával od stolu. „Konečně že ses jednou zas dal vidět. Mám pro tebe novinku.“

„Dobrou? Špatnou?“

„Bohužel špatnou. Supové byli zase na Plainu.“

